

Холистичен подход на личностно-ориентирано планиране за хора с аутизъм (AUTISM_PCP)

Стратегическо партньорство Еразъм+ за образование за възрастни | Сътрудничество за иновации и обмен на добри практики (KA 2)

Номер на споразумението: 2018-1-EL01-KA204-047788

AUTISM_PCP

Ю3 – Личностно-ориентиран подход за ученици с аутизъм - майсторски клас за асистенти

Бележки за обучаващите

Модул 4: Прилагане на методологията за личностно-ориентирано планиране

Урок 1: Преходи

Част 2: Преходи и „нормалност“

Разработено от MfC – Maendeleo за деца /Организация за прогрес и развитие на децата/

Номер на слайд	Бележки
1	Заглавна страница
2	Стигмата около аутизма е доста известна на семейства, в които има човек с НАС. Това е „причинено“ от трудностите, които имат при общуването с другите, тиковете или тяхното асоциално поведение, които поставят „нормалните“ хора в състояние на дистрес и дискомфорт.
3	Стигмата на аутизма може да бъде толкова силна, че родителите или приятелите да избягват получаването на диагноза, тъй като се страхуват, че детето им може да бъде маргинализирано и изолирано от останалата част от обществото. Това очевидно има висока социална цена, както за обществото, така и за самия индивид. Всъщност някои изследвания [Р.Л. Хъдсън (2013 г.) <i>Ефектът от разкриването на уврежданията върху резултатите от завършване на студентите с увреждания</i>] установи, че един от основните предиктори на академичния и личен успех е ранното разкриване на уврежданията (в рамките на първата година от университета).

4	Фаза, която започва в ранна детска възраст и продължава през целия живот на човека, е развитието на умения за самоопределение. Самоопределението е важно за всички хора, особено за младите хора с увреждания. Добронамерените хора често „предпазват“ децата с аутизъм, като правят всички избор вместо тях. Самоопределението изисква множество поведения и способности, включително: самосъзнание, самоувереност, креативност и гордост и умения за решаване на проблеми и самозастъпничество. Човек трябва да може да си поставя цели, да анализира варианти, да взема решения и след това да се стреми да постигне целите си, за да се грижи за своя собствен живот.
5	Ако индивидът не притежава умения за самоопределение и неговите роднини и приятели продължават да избягват поставянето на диагноза (което е ключово за започване на процес за опознаване на себе си), това означава, че в дългосрочен план това може да доведе до явление, наречено „маскиране“. Това явление означава „маскиране“ в социални условия или „избягване“, приемайки поведения, считани за „нормални“, които не принадлежат на лица с НАС. Данните показват, че поведението на маскиране е широко разпространено сред възрастните лица с аутизъм, въпреки че жените са по-засегнати от проблема, и това може да има отрицателен ефект върху психичното благосъстояние, което води до по-лошо психично здраве.
6	За да разберем през какво преминават хората с аутизъм в ежедневието си и да се опитаме да се противопоставим на стигмата, ще разгледаме преходите, които също са основна част от нашия проект. Преходите изглеждат много подобни на всяка друга дейност, с която всички ние се сблъскваме в ежедневието си. Ходене на работа, използване на автобус, готвене, пазаруване на хранителни стоки ... всички тези са дейности, които изискват до известна степен способност за адаптиране и гъвкавост. Ако се замислим, всеки път, когато трябва да се адаптираме към нещо, се сблъскваме с малка криза. Това може да ни създаде трудности, може да създаде беспокойство и да ни разстрои. В голяма степен това се случва с индивидите с НАС.
7	Трудностите при прехода за лица с НАС могат да произтичат от различни причини: това може да бъде свързано с проблеми при разбирането на вербалните указания и обяснения на учител, родител или работодател, изпитване на затруднения при разпознаване на връзките между различни стъпки в дадена дейност или при идентифициране тънките улики, водещи до преход (напр. Деца, които опаковат нещата си в чантите си). Всички тези проблеми засягат и без това по-високо от средното ниво на тревожност при хората с НАС,

	причинявайки дистрес и дискомфорт в ежедневието им, а също и по отношение на дългосрочните преходи.
8	Дългосрочните преходи се различават от краткосрочните, тъй като включват някои по-големи промени в живота на субектите, като например прехода от един учебен цикъл към друг. В проекта Autism_PCP те биват разглеждани чрез създаване на инструменти за планиране на живота. Тези инструменти помагат на хората с НАС при планирането и определянето на големите промени в техния живот в близко бъдеще. Това е нещо, което така наречените „нормални хора“ също правят. За да се опитат да контролират какво ще се случи в живота им, хората планират и се опитват да определят начин на действие, който да ги доведе до точна цел или момент. Хората обикновено правят това, независимо дали работи или не, за да се опитат да имат някакъв контрол и „спокойствие“, когато мислят за бъдещето си, дори ако техният план е грешен или когато шансовете той да проработи са малки. Дали сме наясно или не с това поведение, от друга страна, е съвсем друга история.
9	Ако се замислим за текущите времена, в които целият свят преживява внезапна и непредсказуема промяна, можем да разберем по-добре трудностите, които преходът носи със себе си. Никой не обича промяната. Но всички ние разбираме понятието „нова нормалност“ сега, дори и да не ни харесва. В дългосрочен план обаче се адаптираме и можем да намерим положителни аспекти в нарушаването на старата нормалност, по някакъв начин виждаме света с други очи. Това правят хората с НАС, те просто виждат света по различен начин, не по-добър, не по-лош, просто различен.
10	Би било полезно, ако преходите, особено дългосрочните тива, можеха да бъдат разглеждани като засягащи не само лица с НАС, но и „нормални хора“. Начинът, по който хората показват как преходите ги засягат е различен за всеки, тъй като особено дългосрочните преходи могат да бъдат предизвикателни моменти в живота на всички индивиди, особено за младите. Ето защо би било интересно да се вземе предвид този аспект при преподаването и възпитаването на малки деца в училищата, например, за да се запознаят с трудностите, през които преминават хората с НАС и кои аспекти са подобни на това, което могат да изпитат.
11	Всеки от нас може да си спомни момент от живота, който го е съборил на земята: кой и как Ви е подкрепил? Имаше ли нужда от емоционална подкрепа? Имаше ли нужда от финансовата сигурност, за да не се притеснявате за парите по това време? Имали ли сте нужда от

	физическа подкрепа поради това, че за определено време не сте били независими? Обсъдете горното.
12	Основното сходство между всички нас се крие в необходимостта да планираме бъдещето, за да се справим по-добре както в психологически, така и във физически план. Сега можем да разберем как хората с НАС планират бъдещето си, за видим как се създава план. Това може да бъде и възможна дейност в училищата, където децата с аутизъм могат да разглеждат своя план заедно с „нормални“ деца, така че да се изгради мост между тях и индивидите с НАС да се интегрират по-добре в общността или класната стая чрез общи дейности.
13	Както можете да видите от примера в слайда относно плана за дългосрочни преходи (от училище към работа), планът обикновено се определя чрез поредица от раздели: има първа част, по-„техническа“, който е предназначен за попълване от асистента/специалистите и приятелите, работещи за определяне на плана, докато втората част, написана на опростен език, може да бъде съставена от индивида с НАС в центъра на плана, с известна помощ от хората, ангажирани в PCP подхода.
14	Завършването на план изисква голямо сътрудничество, като специалистът може да има предвид 5 основни концепции, за да гарантира изпълнението на добър план: 1. Планът винаги трябва да сочи индивида в центъра, така че той/тя да може да посочи неговите способности, силни страни и умения, както и това, което хората харесват и уважават у тях, както и това, което е важно за тях; 2. Бъдете отворени за промяна, имайте предвид, че може да се наложи планът да бъде адаптиран и се вслушвайте в обратната връзка на човека; 3. Открийте какви са целите за бъдещето според индивида и се опитайте да разберете по какъв начин те биха могли да бъдат постигнати, като се вземат предвид способностите и силните страни на индивида;
15	4. Определете начина, по който трябва да бъдат правени промените в бъдеще, от кого и кога, за да се определят всяка стъпка и дейност, необходими за въвеждане на промяната; 5. Определете по подреден и точен начин как планът ще бъде преразгледан и поддържан жив, включително чрез разработване на комуникационни стратегии за напредъка на плана.

16	Както споменахме по-рано, поредица от често срещани дейности между „нормални деца“ и деца с НАС може да помогне за интегрирането в обществото на хора с аутизъм в ранна възраст. Обикновена обща дейност може да бъде да накарате децата да изпълнят личностно-ориентиран план, с цел улесняване на дългосрочните преходи за всички.
17	За децата с НАС е установено, че посредническите дейности в началното училище увеличават последователността и количеството на социалния опит. Доказано е, че приятелите измежду връстниците подобряват социалните резултати за учениците с НАС във все по-голям брой проучвания, насочени към ученици от основното и средното училище. Това означава, че взаимодействието и интеграцията с връстници могат да бъдат толкова важни, колкото всеки план, особено ако процесът започне в ранна възраст.
18	Включването може да бъде подчертано през целия „образователен живот“, в резултат на което по-утвърдените дейности, които подпомагат децата с НАС от предучилищна възраст до средно образование, биха облагодетелствали учениците, родителите и възпитателите. Освен това значението на връстниците при предлагането на такава помощ може да продължи да нараства и да бъде непрекъснато през учебни цикли и живота на индивида.
19	Препратки
20	Последна страница